

con·n·exió

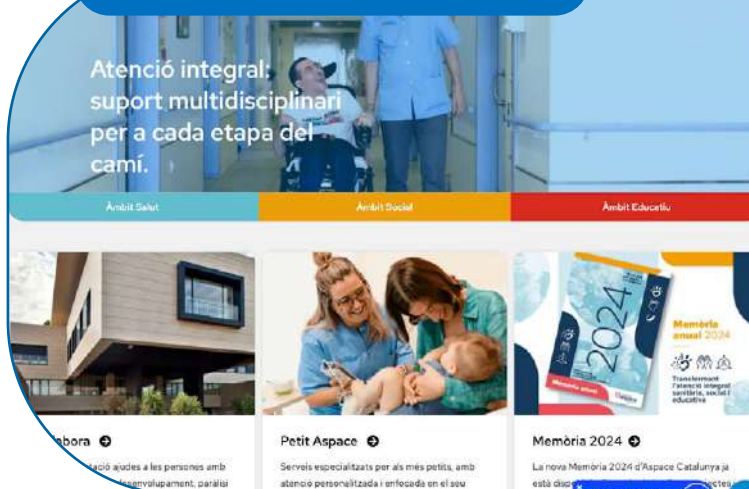
Moure's per viure millor - pàg, 12

Any 2025 - Núm. 44

Entrevista - Alfredo Arribas - pàg, 22

Premi web aspace.cat - pàg, 10

El xou del Màgic Andreu al CIM - pàg. 11

Novetats

- 4 - Taxi Amic, pionera a Europa
- 6 - Fitxa de condicions d’accessibilitat
- 6 - Va de metrum...
- 7 - L’avantprojecte de reforma de la Llei de Dependència i Discapacitat
- 8 - La piràmide sobre rodes

Cocinateca

Aspace

- 10 - Premi web aspace.cat
- 11 - El xou del màgic Andreu al CIM
- 12 - Moure’s per viure millor
- 13 - El hip-hop uneix

Personalmente

- 14 - Sobre l’origen del Dia del Treballador i el concepte de treballar
- 16 - SEREM CRIP CAMP
- 17 - Records
- 18 - De teatre amb Fantàstic Ramon
- 19 - La societat moderna es mira massa el melic
- 20 - Nunca dejó de aprender
- 21 - La vellesa

Entrevista

- 22 - Alfredo Arribas

Obrint Camins

- 25 - Ong Petits detalls i Wheeling Barcelona

Dones i discapacitat

- 26 - A l’altra banda del mur: feminismes anticapcistes

Mirada 360

- 28 - Emocions segrestades: recuperant el vincle entre senir i pensar

Enjoy

- 29 - Enjoy

Contra

- Contra - Dra. Tamara Biedermann

Editorial

Una connexió de totes, tots i totis

Després de quasi 25 anys del projecte de la revista Connexió i 44 edicions amb les seves 44 editorials, si féssim un recompte de les vegades que ha sortit el concepte inclusió segur que no ens sorprendríem de veure que a cada revista hi surt unes quantes vegades, igual que integració, adaptació, accessibilitat... Són conceptes, paraules, que quasi ens persegueixen... o més aviat que nosaltres perseguim, reclamem.

Ens hem preguntat que és la inclusió a nivell personal, i han sortit diferents reflexions. Com per exemple que la inclusió és acceptar-me i valorar-me a mi mateix tal com soc, amb totes les meves qualitats i defectes, o una altra persona ha manifestat que seria sentir-se acceptat per la resta de la societat tal com soc, o també s’ha dit que seria arribar a no esperar res dels altres perquè soc un més de la societat, i finalment també sentir que ets acceptat i part activa i respectada pel grup o la societat.

En el nostre afany de participar en activitats i projectes inclusius i gràcies a una col·laboradora de la revista que hem conegut fa un parell d’anys, hem realitzat en aquest número de “Connexió Aspace” una dinàmica amb un grup d’alumnes de la facultat d’Interpretació i Traducció. Ha estat una magnífica experiència i ens han ajudat en la correcció, traducció al català i castellà, i fins i tot ens proposen un llibre d’estil. Però volem destacar com ens han fet pensar en el concepte de llenguatge inclusiu, perquè el concepte inclusió abasta molts i variats àmbits, no només els que nosaltres estem més familiaritzats i que sovint reivindiquem.

Inclusió és assegurar que totes les persones, amb les seves diferències, siguin reconegudes, respectades i tinguin les mateixes oportunitats de participar i contribuir plenament a la comunitat i el llenguatge inclusiu és una manera de comunicar-se que busca visibilitzar i respectar la diversitat de gènere, orientació sexual, origen, capacitats i altres identitats, evitant expressions que siguin sexistes, discriminatoris o excloents.

El llenguatge no és una eina senzilla per expressar i comunicar els nostres pensaments. El llenguatge és la manera de construir el nostre pensament, i per tant a través seu entenem el món i construïm la nostra cultura. De manera que és important ser sensibles en com expressem les coses i fer-ho de la manera més inclusiva possible, ja que nosaltres volem que la revista sigui una revista de totes, tots i totis, sense donar per fet que el masculí genèric representa a tothom.

Harry Potter va dir que “les paraules són la nostra font més gran de màgia”, així doncs com si es tractés de màgia fem rajar les paraules com “una font d’inclusió”.

Escrit per
La redacció

Última hora

13a Cursa Solidària En Marxa per la Paràlisi Cerebral: seguim trencant barreres

El passat 12 d’octubre de 2025, l’Avinguda Sant Ramon Nonat, a Les Corts, va acollir la 13a edició de la Cursa Solidària “En Marxa per la Paràlisi Cerebral”, un esdeveniment esportiu i inclusiu impulsat per la FEPCCAT. La jornada, que va comptar amb dues modalitats —5 km i 1 km—, va tornar a ser una gran festa popular i un èxit de participació, reafirmant el compromís del moviment amb l’esport accessible, la vida saludable i la visibilització de les capacitats de les persones amb discapacitat.

Enguany, la cursa va comptar amb tres ambaixadors de luxe: Laia Lop, resident de l’ESCLAT Grup Social; Àlex Roca, esportista i divulgador, ambaixador de la Fundació FCB; i Talal Berrak, alumne de la Fundació El Maresme.

Les inscripcions van destinar part dels ingressos a les entitats federades de la FEPCCAT, reforçant la seva tasca social. Sota el lema “Seguim en marxa trencant barreres”, la cursa va consolidar-se, un any més, com una cita imprescindible per la solidaritat i la inclusió.

Revista subvencionada per:

Staff

Redacció

Rosa Ortola, Jordi Cabrera, Luis Sierra, Jose Luis López, Manolo Martínez, Ismael García, Mabel Clavell, Jessica Bao, Victor Fontela, Raquel Soto y Illya Lackner

Revisió editorial

Direcció de Relacions Institucionals, Comunicació i Màrqueting

Coordinació editorial

Yolanda Elípe

Correcció i traducció

UPF

Impressió, disseny i difusió

ASPACET / Pau Segarra i Meritxell Busquets

Coordinació tècnica i redacció

Chema Martín

Col·laboradors

Dra. Tamara Biederman, Carlos Gámez Jiménez, Yaiza Fernández, África Ortega, Sandra Marrugat, Alfredo Arribas, , Elia Sala, Alumnes Facultat Interpretació Pompeu Fabra

Taxi Amic, pionera a Europa

Des de la revista Connexió Aspace volem fer un petit homenatge a l'empresa Taxi Amic, que va ser pionera a Europa en els seus inicis.

Taxi Amic és la companyia de taxis adaptats amb la qual mantenim una relació diària els diferents centres i serveis de la Fundació Aspace Catalunya, ja que acompanya moltes persones usuàries en els seus desplaçaments. En molts casos, la relació amb els taxistes, que fa anys que hi treballen, esdevé molt propera, personalitzada i amb bones dosis d'humor i empatia.

Amb una trajectòria de més de 25 anys, Taxi Amic ha sabut donar resposta a les necessitats de la ciutadania amb mobilitat reduïda, facilitant-los desplaçaments per l'àrea metropolitana de Barcelona. És per aquesta tasca que ha aconseguit reconeixements, com ara el *Premi al compromís amb el servei de transport de persones amb mobilitat reduïda*, en el marc de la primera edició dels Premis Catalunya organitzats pel diari *La Razón*.

Fem una mica d'història: sabíeu que el primer –i únic– taxi adaptat a la ciutat de Barcelona data de l'any 1991, i que en aquell moment l'anomenaven “taxi polivalent”? De cara als Jocs Olímpics i Paralímpics del 92, més taxistes van adquirir vehicles adaptats, arribant així a una flota de set unitats l'any 1993.

 Ser taxista de Taxi Amic és molt més que ser un taxista convencional. Quan vas entrar a treballar a Taxi Amic? I per què vas orientar la teva carrera professional cap a aquest servei?

– Vaig començar a treballar a Taxi Amic a principis del 2013. Jo treballava com a delineant en una oficina tècnica, però a causa de la crisi econòmica no trobava feina estable, així que el meu oncle Basilio em va animar a treure'm el carnet de taxista i a provar-ho durant un temps. Aquí continuo, encantat amb aquesta oportunitat.

 Taxi Amic és un servei molt ben valorat pel col·lectiu de persones amb discapacitat o gent gran amb mobilitat reduïda. Rebeu algun tipus de formació per conèixer els diferents col·lectius amb qui treballeu, i així poder donar un tracte personalitzat i de qualitat?

– Sí, ens donen unes nocions bàsiques dels diferents tipus d'usuaris que ens podem trobar, de com tractar-los i comunicar-nos amb ells. Tots els taxistes, quan comencem, anem dos o tres dies amb un responsable de l'empresa, que t'explica com has de fer l'ancoratge, a pujar i baixar una persona en cadira de rodes, entre d'altres. Per exemple, si és una persona que no es pot comunicar oralment, t'expliquen que cal fer preguntes curtes de “sí” o “no” i ells responen amb els ulls (ulls oberts per al “sí” i ulls tancats per al “no”). Però el millor consell que em va donar el Basilio va ser: “Tracta els usuaris com si fossin de la teva família”. Aquesta és la millor manera d'oferir un servei de qualitat.

Més endavant, neix Taxi Amic l'any 1996, formant una emissora exclusiva de taxis adaptats amb 19 vehicles en servei. Des de llavors, i amb gairebé 30 anys de trajectòria, ha esdevingut un servei essencial per a persones amb mobilitat reduïda i les seves famílies. La seva tasca va més enllà del transport de persones, també implica assistir la persona usuària, acompanyar-la fins a la porta, ajudar a accedir i baixar del taxi, fer els ancoratges, entre d'altres.

És un servei molt i molt ben valorat, ja que darrere d'aquest servei hi trobem molt bons professionals i bones persones. Una d'aquestes persones és en Carlos, a qui ens fa molta il·lusió entrevistar per conèixer la seva experiència i descobrir com és el seu dia a dia al taxi, treballant amb uns clients tan i tan “singulars”.

 Com et fa sentir el fet de treballar donant servei cada dia a persones amb discapacitat? Què t'aporten?

– Doncs em sento molt realitzat. M'agrada molt poder aportar el meu granet de sorra per fer-los la vida una mica més fàcil. M'aporten moltíssimes coses positives i aprenc moltíssims d'ells. El nivell de sacrifici i esforç que tenen és impressionant, i molts d'ells desborden felicitat i afecte. També m'ajuden a valorar més les petites coses de la vida i a intentar gaudir de cada moment, perquè tot pot canviar en qüestió de segons.

 Tens alguna anècdota que es pugui explicar?

– Tinc moltíssimes anècdotes després de 12 anys a Taxi Amic per sort moltes més bones que dolentes–, però sempre me'n recordaré d'una molt curiosa. Feia –un mes que treballava a Taxi Amic i vaig anar a buscar una tal Dolors (no me'n recordo el cognom) a una residència. Em van treure la usuària i la vaig dur fins al destí, on l'esperava la seva família. Però em van dir que ella no era la Dolors. Jo no m'ho podia creure. Resulta que la persona de la residència, que feia poc que hi treballava, es va confondre de persona. Es veu que hi havia dues Dolors i la meua usuària era coneguda com a “Loli”. Quan la vaig tornar per agafar la usuària correcta, el director em va demanar disculpes.

Moltes gràcies per la teva predisposició i per la feina que feu diàriament per fer la vida una mica més fàcil a les persones amb discapacitat.

Escrit per
La redacció

Fitxa de condicions d'accessibilitat

Una societat accessible és fonamental perquè totes les persones puguin dur a terme les activitats de la vida diària i quotidiana de la manera més autònoma possible. L'accessibilitat incideix directament en la funcionalitat i la qualitat de vida de les persones, permet l'exercici dels drets i evita les desigualtats que generen les barreres existents, tant físiques i sensorials com actitudinals.

Doncs bé, l'1 de març de l'any 2024 va entrar en vigor el Codi d'accessibilitat de Catalunya després d'haver-se publicat al DOGC (*Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*). Com sabeu, el tema de l'accessibilitat és molt important per aconseguir una vida plena, participativa i el màxim d'autònoma possible, tant per al col·lectiu de persones amb discapacitat com per a altres col·lectius. Avui dia encara hi ha moltes barreres que impedeixen a les persones viure en igualtat de condicions. No només parlem de barreres arquitectòniques, sinó també de dificultats a l'hora d'accedir a la informació, a serveis de tota mena, a la tecnologia que no està dissenyada per ser accessible, com llocs web no compatibles amb lectors de pantalla, dispositius sense comandaments per veu o sense opcions d'accessibilitat... En resum, tot el que està relacionat amb el concepte d'accessibilitat universal i el disseny per tothom. En aquest context i sabent que és un tema complex i complicat, el Codi d'accessibilitat de Catalunya pretén millorar les condicions actuals i avançar cap a una millor inclusió de totes les persones en la nostra societat.

Un dels requisits que s'ha d'implementar arran d'aquest Codi que va entrar, com hem dit, en vigor el març del 2024, i dels que us volem informar, és la fitxa de condicions d'accessibilitat. Tots els locals d'ús comercial, de pública concurrència,

d'ús residencial públic i d'aparcament hauran d'incloure aquesta fitxa, que recull les condicions d'accessibilitat que té un establiment. Aquesta fitxa està disponible per al públic des del passat 1 de març de 2025. A més, caldrà actualitzar-la en cas de canvi d'ús o d'activitat i de realització d'obres.

La finalitat de la fitxa és doble. D'una banda, serveix per facilitar la inspecció per comprovar que l'establiment manté les condicions requerides i, d'altra banda, és útil per informar els usuaris sobre aquests requisits. Cal tenir en compte que dos establiments similars poden tenir condicions diferents segons l'any de construcció, l'inici de l'activitat i les reformes o ampliacions fetes amb el temps.

Per a consultar més informació sobre quan, com i qui ha de tramitar el document, es pot consultar la [circular informativa del Departament de Drets Socials i Inclusió de la Generalitat de Catalunya](#). Així doncs, ja sabeu que si voleu exercir el vostre dret a demanar aquesta fitxa de condicions d'accessibilitat, ho podeu fer, perquè ha d'estar a disposició del públic. I, si teniu qualsevol dubte, també us podeu dirigir a l'Àrea de Promoció de l'Accessibilitat i Supressió de Barreres, Passeig del Taulat, 266-270; 08019 Barcelona; 938822591; accessibilitat.dretsocials@gencat.cat.

Escrit per
La redacció

L'avantprojecte de reforma de la Llei de Dependència i Discapacitat: canvis i millores principals

Volem compartir amb tots els lectors de la nostra revista aquesta notícia que creiem que pot ser del vostre interès.

Dimarts passat, 11 de febrer de 2025, el Consell de Ministres va aprovar l'avantprojecte de llei presentat per Pablo Bustinduy, l'actual ministre de Drets Socials del Govern espanyol, per reformar dues normes alhora: la Llei de Dependència i la Llei de Discapacitat.

El Govern ha presentat l'avantprojecte per a la reforma de la Llei de Dependència i Discapacitat, una iniciativa que busca millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat i de les seves famílies, eliminant barreres i garantint drets essencials. Aquesta reforma introdueix avenços importants en matèria de dependència, accessibilitat i altres drets fonamentals.

Els avenços que introdueix són: la capacitat jurídica de les persones amb discapacitat, la regulació de la figura de l'assistent personal (simplificant molt els tràmits) i el reconeixement de la prestació de la teleassistència com a dret. Així com el que concerneix amb ortopèdies, la salut sexual i reproductiva, atenció primerenca, i, per descomptat, la prioritització de desinstitucionalitzar, amb l'objectiu d'expandir l'ajuda a domicili per facilitar que les persones romanguin a casa seva.

Per a més informació podeu consultar:

<https://shorturl.at/U4UUJ>

<https://shorturl.at/GHDrE>

Tant de bo s'aconsegueixi aprovar finalment aquesta reforma, així com garantir el compliment dels compromisos adquirits, i que aquests es tradueixin en millores reals per a les persones amb discapacitat i les seves famílies. En qualsevol cas, des de la redacció de la revista Connexió Aspace, seguirem el tema de prop i us anirem informant.

Escrit per
La redacció

Va de metrum...

Aquesta és una comunicació oficial que vam rebre del departament de Territori: “La xarxa de metro compta amb 155 estacions adaptades d'un total de 163, el 95 %, i el Departament està treballant per assolir-ne el 100%.

Així, recentment ha finalitzat l'adaptació de l'intercanviador d'Espanya (L1 i L3) i té en execució, a més de les de Clot L1, les obres d'adaptació de les estacions de Ciutadella i Vila Olímpica (L4) i de la primera fase de l'intercanviador de Verdader (corresponent a L4). A més, s'està treballant per adaptar les estacions que resten: Verdader L5, plaça de Sants (L1 i L5) i Urquinaona (L1 i L4).

Paral·lelament, estan en marxa un conjunt d'obres per a millorar l'accessibilitat en estacions ja adaptades, com Sants Esta-

ció (itineraris entre l'L5 i tren), passeig de Gràcia (connexions entre l'L3 i L4), la Pau (L4) i Catalunya (itineraris entre l'L1 i l'L3).”

Doncs bé, en relació amb la parada de **Plaça Espanya**, continuem amb l'“Odissea” des de fa dècades. Per què dic això? Perquè diuen que és accessible, però realment no ho és.

Resulta que a l'L1 han posat ascensors banda i banda amb un intercanviador. Malgrat això, continua sent inaccessible, ja que els “arquitectes” diuen que no es poden instal·lar rampes a terra per pujar i baixar dels vagons. Així doncs, pots accedir a l'andana, però no pots entrar als vagons, cosa que també passa a l'estació Maragall de l'L5.

Escrit per
La redacció

En canvi, en el cas de la parada de Plaça Espanya de l'L3 fa unes setmanes que l'han feta accessible. Des del carrer hi ha un ascensor fins al vestíbul, on hi ha un altre ascensor per baixar una planta i allà hi ha dos ascensors més per baixar a les andanes de les dues direccions. Visca, tu! *Habemus Papam!*

La piràmide sobre rodes

La Piràmide sobre rodes és d'aquells projectes amb ànima, dels que t'enganxen a la primera. Ha estat possible gràcies a la iniciativa, lideratge i dedicació d'un grup de persones molt, molt especial, amb grans idees i projectes bonics per al col·lectiu de persones amb diversitat funcional, persones, totes elles, amb un gran cor.

La Piràmide sobre rodes és un programa de ràdio, però no és un programa qualsevol: és un programa amb ànima. Ens fa pensar i sentir, ens ajuda a tenir una mirada crítica d'allò que passa al nostre voltant i, també, és clar que sí, serveix com a altaveu per opinar, reivindicar i presentar vivències i projectes.

La història de La Piràmide sobre rodes neix arran d'un amic de Sant Vicenç dels Horts, població on viu en David, que pensa en la necessitat de donar veu al dia a dia de les persones amb diversitat funcional o mobilitat reduïda. Per fer això, contacta amb en Paco, moderador d'un programa a la ràdio Sant Vicenç dels Horts.

La idea pren forma i la hi comuniquen a l'Eva, la directora de la ràdio, que sense pensar-s'ho dues vegades, va acceptar a la primera i va aportar al seu gran granet de sorra, i fins i tot va suggerir el nom del programa. En Paco i l'Eva van acceptar el repte, i van posar èmfasi al fet que "serà un espai molt important en què es parlarà de temes quotidians dels quals la societat hauria de prendre nota".

I a partir d'aquí, a "cuinar" bons programes. Per fer-ho comptem amb la col·laboració del nostre grup d'amics, format per en Carlos, en Javi, en David i la Yaiza, que en conèixer el projecte La Piràmide sobre rodes van estar d'acord a implicar-se en el repte.

Al programa expliquem les nostres innumerables experiències. Portem aproximadament onze programes emesos des que vam començar i programa a programa ens han donat suport a diversos amics i convidats.

La Piràmide sobre Rodes s'emet l'últim dissabte de cada mes a Ràdio Sant Vicenç dels Horts, de 19.00 h a 21.00 h a l'emissora 90.2 FM. També ens podeu escoltar a través del web: www.radiosvh.info o des d'aquest número de telèfon: 936560418 (ANI-MEU-VOS A PARTICIPAR).

Escrit per
Yaiza Fernández - *Persona usuària del Centre d'Integració Social d'Aspace Badalona*

Cōcinateca

Hola! A tots els lectors de Connexió Aspace, una vegada més, torno a ser aquí... La següent recepta és molt senzilla, però molt vistosa. És un aperitiu perfecte per a l'estiu; refrescant i amb tot el gust del mar. A causa de la seva senzillesa, aquest cop us afegeixo una altra proposta: una adaptació d'unes postres típic austríac, que es pot menjar tant tebi com fred. Tot i això, us recomano servir-lo tebi i acompanyat amb gelat de vainilla per jugar amb el contrast entre el fred i la calor.

BOMBONS DE MAR

Ingredients per dues persones:

- 10 musclos
- 10 cloïsses
- 1 llimona
- 1 fulla de llorer
- Aigua
- Sal
- Tinta de calamar
- Unes 15 fulles de gelatina

Elaboració:

Netegem els musclos i les cloïsses sota un raig d'aigua freda per treure la sorra, i tallem la llimona per la meitat. En una cassola, hi afegim la fulla de llorer, els musclos i una mica de sal. Tapem la cassola i coem els musclos durant uns 5 minuts. Un cop cuits, els colem i reservem el brou de cocció. Repetim el mateix procés amb les cloïsses.

Posem les fulles de gelatina en un bol amb aigua per hidratar-les. Un cop ben hidratades, les escorrem. A continuació, escalfem el brou de cocció dels musclos (200 ml per cada 3 fulles de gelatina), i, sense que arribi a bullir, hi afegim les fulles de gelatina. Ho reservem.

Traiem la carn dels mol·luscs i la col·loquem en un motlle de glaçons, preferiblement un que sigui flexible. En cada forat hi posem un musclo, i hi aboquem a sobre el brou gelatinós. Guardem el motlle a la nevera fins que qualli completament.

Diluïm una mica de tinta amb aigua per poder pintar el plat i donar-hi un toc decoratiu.

Un cop els bombons estiguin ben quallats, els desemmotllem i els disposem sobre el plat pintat. I ja els tenim a punt per menjar!

APFELSTRUDEL

Ingredients:

- 1 paquet de pasta fil·lo
- 5 pomes àcides
- 30 g (aprox.) de panses
- 30 g de nous
- 1 ratlladura de la pell d'una llimona
- 60 g de mantega
- 75 cl de rom
- 100 g de sucre
- 15 g de canyella en pols

Elaboració:

Posem les panses en remull amb el rom i les reservem.

Tot seguit, pelem les pomes i les tallem a trossos no gaire grans, més o menys de la mida de patates braves.

En una paella, hi aboquem la mantega i tot seguit hi afegim les pomes juntament amb la ratlladura de llimona. Coem a foc mitjà, remenant suaument perquè les pomes agafin color sense trencar-se. Quan faltin uns 5 minuts per acabar la cocció, hi afegim el sucre i les daurem un parell de minuts més.

Un cop cuites, les deixem refredar. Quan ja siguin fredes, enretirem la pell de llimona i hi afegim la canyella en pols per aromatitzar. També hi incorporem les panses escorregudes i les nous trossegades. Barregem bé i ho reservem.

Amb la pasta fil·lo, tallem 2 rectangles d'uns 15 cm de llarg per 18 cm d'ample. Pintem un dels rectangles amb mantega fosa o amb oli, i a sobre hi col·loquem l'altra peça de pasta fil·lo. Al centre, hi posem la barreja de poma, i tanquem la massa formant un saquet.

Amb el forn prèviament escalfat a 180 °C, enfornem els saquets durant uns 10 minuts, fins que quedin daurats. Els traiem del forn i els servim acompanyats de gelat de vainilla, per jugar amb el contrast de fred i calent.

Ja estan a punt per menjar!

Escrit per
Illya Lackner

Premio a la Página WEB de una Institución de Salud o Social

Fundació Aspace Catalunya

Premi web aspace.cat

El passat mes d'abril, la Fundació ASPACE Catalunya va rebre el Premi Avedis Donabedian a la millor web d'una institució de salut o social. Els prestigiosos Premis Avedis Donabedian són referents en qualitat assistencial i innovació aquests sectors.

Ens fa molta il·lusió compartir amb vosaltres una gran notícia: la **Fundació ASPACE Catalunya ha estat guardonada amb el Premi Avedis Donabedian a la millor pàgina web d'una institució de salut o social**. Un reconeixement que posa en valor tot l'esforç col·lectiu per fer del nostre entorn digital una eina útil, accessible i fidel al nostre propòsit.

Un projecte estratègic i transformador

La nova web forma part del desplegament del **Pla Estratègic 2023-2027**, impulsat des de la Direcció General, que aposta per la **transformació digital com a motor de millora social**. Tal com afirma la nostra directora general, **Elena Puigdevall**:

"La nova web és una finestra al nostre present i al futur que volem construir com a entitat: oberta, inclusiva i connectada amb les necessitats reals de les persones. Aquest projecte digital és l'expressió viva dels nostres valors institucionals —compromís, innovació, qualitat i humanisme—, i un pas ferm en el desplegament del Pla Estratègic. Volem que la transformació digital sigui una eina de justícia social, que generi oportunitats i millori drets."

El premi va ser recollit per **Olga González**, directora del projecte i directora de Relacions Institucionals, Comunicació i Màrqueting, qui va destacar:

"La nova web és molt més que un canal de comunicació, és una finestra oberta al món que reflecteix qui som,

què fem i, sobretot, per a qui ho fem. I ho fa amb una navegació clara, intuïtiva, accessible i emocionalment connectada amb la nostra missió, perquè volem que cada persona que hi accedeixi se senti reconeguda, acompanyada i part del nostre projecte col·lectiu. És una eina al servei de les persones i una expressió viva del nostre compromís amb la qualitat, la inclusió i la transformació social."

Gràcies!

Aquest premi és un reconeixement compartit, **fruit de la implicació i el compromís de totes i tots vosaltres**. I, sobretot, és un pas endavant en un camí viu de millora constant.

www.aspace.cat

El xou del Màgic Andreu al CIM

Feia temps que teníem moltes ganes de portar un espectacle de màgia al CIM d'ASPACE. Per sort, els familiars d'una persona del Centre de Dia Ocupacional del CIM, coneixen al Màgic Andreu.

El Màgic Andreu és un mag que es va fer molt conegut en els anys 90. Ara ja està jubilat, però en aquells anys sortia cada setmana a la nit per TV3, on feia els seus espectacles de màgia. Molts ens recordem d'aquesta època. Com els programes de "La màgica màgia del Màgic Andreu", "Això és massa"...

Vam contactar amb ell i, gràcies al Màgic Andreu, vam passar un matí molt agradable, divertit i original. Va ser molt generós i ens va deixar gravar alguns dels seus trucs per poder ensenyar-ho a altres persones que no podien ser-hi. Va fer molts dels trucs més coneguts que sortien per la tele.

No estava sol; venia acompanyat de la seva dona, que va ser la seva ajudant en l'actuació d'aquell dia. Ens va explicar que l'amor entre ells dos va sorgir sobre un escenari.

Un dels trucs que més ens va sobtar va ser el de la Coca-Cola. Per la nostra sorpresa, quan va obrir la llauna, no va sortir un color negre fosc, sinó que va sortir un líquid taronja, és a dir, va convertir la Coca-Cola en Fanta de taronja. També ens va agradar el truc de les anelles màgiques, que consistia en unes anelles sòlides i que no tenien obertures. Llavors, va fer màgia i aquestes anelles es van unir.

Un altre que ens va cridar l'atenció va ser el dels mocadors, que consistia a introduir un mocador vermell dins d'una caixa negra. Llavors, la va tancar i, de sobte, van començar a sortir molts mocadors de diferents colors. No hi havia fi per tant mocador: va ser molt divertit.

Ens agradaria explicar un altre truc molt maco. Aquest va ser amb una moneda, la qual va treure de la butxaca i la va posar a la mà. Després, quan va obrir la mà, la moneda ja no era allà, sinó que la va fer aparèixer a la butxaca d'un company que estava a l'altra punta de la sala.

No us sembla impressionant? Molts de nosaltres ens vam quedar bocabadats. Va ser un matí màgic, diferent i fantàstic!

www.aspace.cat

Moure's per viure millor

“Terra en Moviment”, el projecte que converteix l'exercici terapèutic en una eina d'inclusió i benestar per a persones amb paràlisi cerebral.

Fer esport és salut, però també pot ser una via cap a l'autonomia, la socialització i la dignitat. La Fundació ASPACE Catalunya ha posat en marxa “Terra en Moviment”, un espai pioner on el moviment esdevé motor de canvi per a persones amb pluridiscapacitat. Amb el suport d'entitats com la Fundació FC Barcelona, aquest projecte ofereix molt més que rehabilitació física: promou una nova manera d'entendre l'esport com a dret, oportunitat i forma de construir una societat més inclusiva.

Més que moure el cos: transformar vides

Sabies que més del **80 % de les persones amb paràlisi cerebral** presenten dificultats motores greus? La manca d'accés a l'activitat física no només afecta la seva condició física, sinó també la salut mental i la participació social. “Terra en Moviment” és la resposta a aquesta necessitat urgent i ho fa redefinint el concepte d'exercici terapèutic. Aquest espai especialitzat ofereix molt més que moviments guiats: és una porta oberta a l'autonomia, la salut i el benestar.

Quins són els beneficis de l'exercici adaptat?

El projecte incorpora un enfocament holístic, amb múltiples beneficis per als participants:

- **Millora de la capacitat funcional i l'autonomia:** els exercicis específics ajuden a guanyar força, coordinació i equilibri, que milloren les habilitats per a la vida diària.
- **Reducció dels efectes de l'envelliment prematur:** l'activitat física pot frenar l'acceleració del desgast físic habitual en aquest col·lectiu.
- **Millora de la salut mental i emocional:** moure's ajuda a reduir l'estrès, millorar l'ànim i augmentar l'autoestima.
- **Inclusió i comunitat:** el projecte crea un espai compartit on les persones poden socialitzar, compartir experiències i sentir-se part d'un grup actiu.

Aliances que mouen el món

Iniciatives com aquesta no serien possibles sense el suport d'entitats compromeses amb la inclusió. Una d'elles és la **Fundació Futbol Club Barcelona**, que a

través del seu programa “Sport4All”, ha dotat l'espai amb equipament de primer nivell. Un exemple? L'adquisició de la màquina **Upper Body Trainer de Technogym**, una eina pensada per a persones amb mobilitat reduïda, que permet exercitar la musculatura superior de manera controlada i adaptada. Una eina clau per millorar la resistència, la força i el control motor.

“Terra en Moviment” no és només un centre físic, sinó un model que vol transformar la manera com entenem la rehabilitació i l'esport adaptat. L'objectiu a llarg termini és clar: **incorporar espais adaptats en gimnasos i centres esportius convencionals**, i demostrar que tothom pot fer esport si se li proporcionen les eines adequades. Aquest canvi estructural contribuiria a una societat més inclusiva, activa i saludable per a tothom.

Les famílies: un pilar essencial

L'exercici terapèutic no s'acaba a les instal·lacions. Perquè sigui realment efectiu, cal que les famílies s'impliquin en el procés. Per això, el projecte inclou **tallers i sessions informatives per a pares, mares i cuidadors**, amb l'objectiu d'integrar l'activitat física en el dia a dia de les persones amb discapacitat. Aquest acompanyament familiar reforça els aprenentatges, motiva els infants i joves, i consolida vincles essencials per al seu desenvolupament.

Mirant cap al futur

Amb “Terra en Moviment”, la Fundació ASPACE Catalunya fa un pas decidit cap a una **neurorehabilitació** més humana, integral i inclusiva. Amb el suport d'aliances clau i una visió clara de transformació social, aquest projecte no només millora vides, sinó que obre camí cap a un futur on **l'esport sigui un dret real per a tothom**, independentment de les seves capacitats.

www.aspace.cat

El hip-hop uneix: una experiència immersiva de dansa urbana a la Fundació ASPACE

La Fundació ASPACE Catalunya ha estat testimoni d'una experiència única que ha portat l'esperit del hip-hop als usuaris del Servei Residencial i del Centre de Dia Ocupacional. Gràcies a la col·laboració amb Freestyle Dance Center Barcelona, aquesta iniciativa ha combinat formació, espectacle i valors socials en un projecte artístic que ha deixat una empremta profunda en tots els participants.

Formació, inclusió i expressió corporal

El projecte s'ha estructurat en tres sessions clau que han permès als participants connectar amb l'essència de la dansa urbana. La primera trobada va ser una classe teòrica on els usuaris van descobrir la trajectòria de l'escola de dansa i l'evolució del hip-hop com a moviment artístic i cultural. Un primer pas per entendre la importància d'aquest estil dins la història de la música i la dansa.

La segona sessió va ser més pràctica, amb una **classe adaptada** en què els participants van aprendre una coreografia senzilla. L'objectiu d'aquesta classe era fomentar la inclusió mitjançant l'expressió corporal i permetre a cada persona, independentment de les seves condicions, gaudir de la dansa com a mitjà d'autosuperació i de comunicació.

Energia, talent i col·laboració

La gran final del projecte va arribar amb una exhibició espectacular. Els quatre grups de competició de **Freestyle Dance Center Barcelona** van pujar a l'escenari per oferir un **espectacle vibrant** ple d'energia, passió i talent. Els usuaris d'ASPACE Montjuïc, que havien estat seguint amb entusiasme els entrenaments, van tenir l'oportunitat de veure de prop el fruit de la feina i l'esforç dels ballarins professionals.

L'activitat es va cloure amb una sessió de ball col·lectiu, on tots els participants, sense excepció, es van unir per compartir la passió per la dansa, creant un ambient de **diversió, integració i comunitat**. A més, es va organitzar un intercanvi d'experiències entre els participants d'ASPACE i els professionals del hip-hop, enriquint així el procés d'aprenentatge i afavorint la creació de vincles.

www.aspace.cat

Una iniciativa solidària i sostenible

Aquest projecte no només ha estat una oportunitat per aprendre dansa, sinó que també ha servit per **donar suport a una causa solidària**. Els usuaris d'ASPACE van contribuir a la causa dels joves ballarins de l'escola mitjançant la venda de productes artesanals creats en els tallers del centre. Aquests productes, elaborats amb materials reciclats, van ser una forma de fomentar la consciència ambiental i de donar suport als somnis dels ballarins de continuar la seva trajectòria professional.

Com a agraïment, els participants d'ASPACE van crear obsequis personalitzats per als grups de ball i a la seva professora, com xapes, clauers i penjolls, a més d'un **rètol amb el nom de l'escola fet amb lletres de paper reciclat**, simbolitzant el compromís amb el medi ambient.

Un impacte profund i durador

Aquesta col·laboració ha estat molt més que una experiència artística: ha estat una **lliçó de valors fonamentals** com el treball en equip, la solidaritat i el compromís social. Tant els usuaris com els ballarins han sortit d'aquest projecte més enriquits a escala personal i artístic i la Fundació ASPACE Catalunya vol continuar impulsant iniciatives que promoguin la inclusió, l'aprenentatge compartit i el creixement a través de l'art i de la cultura.

El **Freestyle Dance Center Barcelona** i la **Fundació ASPACE Catalunya** tenen la intenció de seguir treballant juntes en aquesta mena de projectes, explorant noves vies de col·laboració que continuïn impactant positivament a la comunitat i creant més moments inoblidables per a tots els implicats.

Amb aquesta iniciativa, es demostra que la dansa urbana no només és una forma d'art, sinó també una eina poderosa per transformar vides, crear vincles i construir una societat més inclusiva i solidària.

Sobre l'origen del Dia del Treballador i el concepte de treballar

Escrit per
Manolo Martínez
La redacció

Avui dia, són molts els qui surten al carrer l'1 de maig, però més que per reflexionar o reivindicar realment millores laborals, crec que moltes persones surten per sortir i s'ho prenen com una jornada festiva i poc més. Potser, moltes ja ni tan sols són conscients de l'origen d'aquest dia, ni de les lluites i reivindicacions socials que el van originar.

Si fem una cerca ràpida a internet sobre el concepte i la definició de treballar, veurem que es defineix com: "Aquella acció o ocupació de la persona que comporta un esforç físic o intel·lectual amb la finalitat també de rebre un salari, una contraprestació o una remuneració per part de l'empresa o institució per a la qual es realitza aquesta activitat". Però potser hi ha gent que ignora que això no sempre ha estat així.

En un principi, la feina eren tasques que realitzaven els esclaus per ordre dels seus amos. Evidentment, sense rebre cap remuneració a canvi, excepte en certs casos en què rebien una mica de menjar i aixopluc per part dels seus amos, com es veu en algunes pel·lícules.

A partir de la Revolució Industrial, al segle XIX, amb la invenció i creació de la màquina de vapor, el ferrocarril i les primeres fàbriques tèxtils, també s'hi van incorporar les dones al món laboral. Va ser llavors quan van començar les primeres manifestacions dels treballadors per aconseguir unes condicions laborals més dignes i igualitàries entre homes i dones, així com uns horaris i uns salaris més justos. De fet, en un principi, les dones treballaven en seccions o departaments separats dels homes i amb uns salaris que eren la meitat o menys. Realment, el salari de la dona era quasi simbòlic. Es considerava com una mera ajuda a l'economia familiar, ja que el protagonisme sempre requeia en l'home.

Tot això va provocar les primeres manifestacions i vagues a la ciutat de Chicago, l'any 1886. En aquestes, els treballadors i treballadores demanaven millores laborals com, per exemple, una reducció de la jornada laboral a 8 hores, ja que abans es treballava de 12 a 18 hores cada dia. Això per una banda. Per altra banda, les primeres dones que es van manifestar van acabar tancades i cremades vives dins de l'empresa un 8 de març. D'aquí ve la commemoració, cada any, del Dia del Treballador. En record d'aquestes víctimes.

Amb aquest clima social i aquesta lluita titànica, a poc a poc es van anar aconseguint avenços socials i legislatius. Per exemple, es van crear les primeres guarderies dins les mateixes fàbriques per cuidar els infants mentre les mares treballaven. Així mateix, es van aprovar les primeres lleis per protegir els menors d'edat, que llavors ja treballaven des de molt petits, per tal d'evitar l'explotació infantil.

Des de llavors, evidentment, s'ha avançat molt en matèria laboral. Hi ha més igualtat per accedir als diferents llocs i tipus de feina, independentment de si ets home o dona. Però encara queda molt per fer per aconseguir més avenços i la plena igualtat. Per això, és important la constància en les reivindicacions i manifestacions, i que aquestes

no siguin només durant un o dos dies, ni amb un to gairebé festiu. De fet, les manifestacions o vagues haurien de durar diversos dies seguits perquè els polítics fessin bé la seva feina i es veiessin obligats a complir amb el que havien promès sí o sí.

Per exemple, encara falten normes i mesures per acabar d'una vegada amb la bretxa i diferència salarial que encara existeix entre home i dona. Avui dia, en ple segle XXI, l'home sovint encara cobra més diners que la dona, tot i fer el mateix tipus de feina. I, per descomptat, també queda molt per fer per aconseguir la integració laboral de les persones amb discapacitats importants i severes. Cal crear més llocs de treball a mida i ajustats a cada persona i cada perfil laboral. En cas contrari, hi ha moltes persones amb discapacitat que no tenen l'oportunitat d'accedir al món laboral tot i estar formades i haver estudiat com la resta.

Personalment, sabia que la meua dificultat en la parla seria un obstacle important per exercir d'advocat, però la veritat és que tampoc vaig trobar l'oportunitat de treballar en cap despatx. Realment, ningú em va ajudar en el meu desenvolupament professional i, per primera vegada a la vida, em vaig sentir oblidat i rebutjat per la societat. Però llavors, lluny de rendir-me, vaig començar a escriure i a col·laborar en aquesta revista de la Fundació de Paràlisi Cerebral: Aspace. Això em va fer sentir-me útil de nou.

Gràcies a la revista vaig poder conèixer la Fundació No Som Invisibles, on treballa actualment. I gràcies a l'ús i potencial de les noves tecnologies i dels lectors de text, paradoxalment, des de fa anys estic fent xerrades i parlant en públic. Abans semblava un somni impossible d'assolir per a mi, però ara ho estic fent. Ara sí que puc dir que estic treballant com a formador en valors humans i desenvolupament personal, acudint a escoles, empreses, ajuntaments i presons. Això és una cosa que m'encanta fer, i em sento realitzat. A més, té relació amb la meua carrera i amb els drets fonamentals de les persones. Crec que, amb les meves xerrades, apporto coses molt importants a la resta de la societat.

Com dic en una de les meves xerrades, que tracta sobre l'èxit professional, jo crec que molts encara l'associen al fet de guanyar molts diners per comprar-se cases i cotxes més grans i cars. Tot i que això suposi una nova forma de ser esclaus de la feina, molts treballen només per pagar hipoteca rere hipoteca, fins a arribar a posar-se nerviosos, estressar-se i emmalaltir físicament i mentalment.

Al final, moltes persones entren en aquest cercle viciós del capitalisme i del consumisme sense adonar-se que només viuen per treballar, com passava a l'antiguitat. I no cauen en què, en realitat, l'èxit professional està a treballar per viure; en treballar en alguna cosa que t'agradi de veritat i tingui un sentit positiu. Encara que amb això no es guanyi tants diners. Si una cosa ens agrada de veritat, el fet de treballar deixa de ser una obligació i es converteix en tot un plaer.

Avui en dia, tots tenim ordinadors, internet i xarxes socials, fins i tot des del mòbil i les tauletes. Per això, és molt fàcil estar connectats en temps real per crear continguts interessants des de casa, sense importar l'horari, el clima, si estàs en xandall, en mitjons, o assegut en una cadira de rodes o en una cadira de quatre potes...

De cara a les entitats, avui dia, realment, és molt fàcil fer-se visibles i poder estar ocupats desenvolupant projectes diversos i interessants per a tothom. Ja que, en el món virtual, no hi ha lloc per a l'avorriment, ni distàncies, ni limitacions que restringeixin les nostres capacitats i el nostre desenvolupament personal.

SEREM CRIP CAMP

Escrit per
Raquel Soto
La redacció

Hola, companyes i companys! Des de la redacció de la revista Connexió Aspace em van fer arribar el documental Crip Camp, que relata els inicis de les protestes i mobilitzacions per la situació de les persones amb diversitat funcional als Estats Units. M'han demanat que posi en context aquest documental amb els inicis de la “revolució dels coixos” aquí a Barcelona, que va marcar l'inici de l'activisme de les persones amb discapacitat per reclamar els seus drets.

Després de la guerra del Vietnam, molts excombatents van tornar amb lesions greus. A més, s'hi va sumar la gran epidèmia de poliomielitis dels anys 50. Tots aquells nens i nenes institucionalitzats sense cap dret són els joves que ara reclamen i comencen la seva lluita en un campament hippy. Allà sí que se senten acceptats i poden viure i relacionar-se sense prejudicis ni diferències. És també allà on s'adonen que han de lluitar per canviar el que la societat pensa d'ells. Tot això és el campament *Crip Camp*.

M'he emocionat molt veient el documental, fins i tot se m'escapaven les llàgrimes recordant l'època en què vaig començar a ser una jove activista. Aquí, a Catalunya, el col·lectiu de persones amb diversitat funcional va començar a organitzar-se una mica més tard, a mitjans dels anys 60. Encara ens trobàvem en una època franquista caracteritzada per la repressió, l'absència de democràcia i la manca de polítiques de suport a les persones amb discapacitat. Tot això es traduïa en una etapa d'exclusió absoluta de la societat.

És llavors, gairebé al final dels 60, quan entitats de familiars i de caràcter social van iniciar el procés de constitució d'una entitat per poder actuar davant de l'Administració. Finalment, van ser quatre entitats de tot el territori les que van crear una comissió per construir una sola organització que agrupés i coordinés totes les entitats de persones amb discapacitat de Catalunya. Després de moltes trobades i tràmits burocràtics, el 1972 es va constituir oficialment la Federació ECOM (Entitat Col·laboradora amb el Minusvàlid).

A mitjans dels anys 70 funcionaven paral·lelament els grups de base, que eren diferents grups de persones amb discapacitat que es reunien a partir de les vivències personals de cadascú. Junts analitzaven en quines condicions podien dur a terme el seu projecte de vida. Es va iniciar una lluita reivindicativa per evidenciar la situació de marginació i aquests grups es van manifestar en edificis públics inaccessibles com el de Correus de Via Laietana.

Recordo la meua primera manifestació a la plaça Sant Jaume, davant de l'Ajuntament de Barcelona. Devia ser cap a l'any 1974 o 1975 i jo devia tenir uns 14 anys. Nosaltres, igual que els hippies del documental *Crip Camp*, el 2 de novembre de 1977, en plena transició política, vam tenir el nostre tancament vinculat als grups de base de Barcelona, a Grassot, a l'edifici del Servei de Recuperació i Rehabilitació del Minusvàlid, conegut per tothom com el SEREM. El tancament va durar dos mesos i va paralitzar l'edifici. Va tenir un gran ressò mediàtic i es van aconseguir petites concessions, alhora que en una església de Madrid es feia un altre tancament on també van participar membres dels grups de base de Catalunya. Sobre aquest episodi tant important us en parlaré al pròxim número de la revista.

En acabar totes aquestes mobilitzacions, es van reunir a Barcelona representants de Madrid, d'Aragó i de la mateixa Barcelona per celebrar la primera trobada estatal de persones amb discapacitat física. Actualment, la Federació ECOM és la que agrupa entitats de totes les comunitats autònomes.

Bé, companyes i companys, hi ha molt a explicar perquè l'esforç de moltes persones activistes que van lluitar per aconseguir les millores de què avui gaudim no caigui en l'oblit. També cal animar les noves generacions a continuar reivindicant, perquè encara queda molt camí per recórrer.

Hola, companyes i companys! Des de la redacció de la revista Connexió Aspace em van fer arribar el documental Crip Camp, que relata els inicis de les protestes i mobilitzacions per la situació de les persones amb diversitat funcional als Estats Units. M'han demanat que posi en context aquest documental amb els inicis de la “revolució dels coixos” aquí a Barcelona, que va marcar l'inici de l'activisme de les persones amb discapacitat per reclamar els seus drets.

Records

Escrit per
Rosa Ortola
La redacció

En aquest número havia pensat escriure sobre una altra cosa absolutament diferent, però, en revisar la revista anterior he vist l'article, a tall d'aspecte pòstum, que la Dra. Gimeno, Paca per als amics, ha dedicat al Dr. Cruz, que imagino que descansa en pau a El Hierro, la seva illa natal. Si no és així, el seu esperit si romandrà allà, a les platges de sorra negra. Recordo l'illa. Fa molts

anys vaig viatjar a Tenerife i vaig trobar una acompanyant/guia local. Des d'allà ens vam recórrer gairebé totes les illes de la província.

El Dr. Cruz, Roberto per als amics, va arribar a Montjuïc, a ASPACE, gairebé, o alhora, que el Dr. Alonso, David per als amics. A veure, van arribar quan la majoria de les dones érem polletes i ells guapos, joves i simpàtics. Van aterrar en un Centre ple d'estrògens i progesterona i mancat de tossuda. Encara sort que sabíem caure! El passadís del menjador a l'entrada es va convertir en una galeria de caigudes quan passava algun dels dos perquè ens ajudessin a aixecar-nos. David es va quedar poc temps, era més seriós i formal. Se'n va anar al centre de Sant Sebastià per continuar amb la seva tasca. Roberto es va quedar, també per continuar amb la seva tasca i ampliar-la com a rehabilitador i va arribar a ser Cap de Servei de rehabilitació a la Vall d'Hebron.

Malgrat tot, vaig continuar fidel al Dr. Ponces, Jordi per als amics. Roberto no va saber entendre'm, no va saber avaluar les meves capacitats. No m'entengueu malament. El meu record de Roberto i el meu tracte amb ell, va ser més com a personatge que com a metge i el personatge no va acabar d'acoblar” en la meua visió de la vida, ni per a bé ni per a mal. Potser no vaig saber interpretar la visió que tenia de mi. Això sí, al I Simposi Internacional que va organitzar ASPACE el 1974, al qual vaig assistir amb la meua mare, inclòs el sopar de cloenda a la Font del Gat, vam ballar un tango davant la insistència del personal perquè em tragués a ballar. Jo tenia jo 15 anys.

Era el metge de referència dels “majors”, però no recordo haver estat a la seva consulta com amb Jordi o Paca, fins i tot amb la Dra. Fornós, Anna per als amics. Roberto va vaticinar una cosa que no es va complir. Ho va dir a la meua mare i la meua mare, transcorregut un temps m'ho va dir i vaig pensar: “Que poc em coneix Roberto!”.

Recordo que, quan vaig abandonar el centre, vaig passar una llarga temporada sense trepitjar-lo. Quan ho vaig deixar havia de continuar amb els meus estudis en un institut. Crec que per a ASPACE era una espècie de bomba de rellotgeria que podia explotar en qualsevol moment. Però no va ser així, excepte, per la qual cosa la Dra. Corominas, Júlia per als amics, va classificar com: “Posada en escena per aconseguir un fi” o una cosa semblant. A mi no me'l va semblar, però, amb el pas dels anys, vaig comprovar que tenia raó. La Júlia, dona sàvia, de mirada perduda a l'espai, semblava absent, però, de sobte, Zas!, sentenciava amb una frase. Li vaig voler fer una entrevista i el Jordi no m'ho va permetre. Em va vetar, igual que una ponència per al simposi del 2001 Jordi era així! O es feia i es deia allò que ell volia o no es feia ni deia res. Mercè Bassas, secretaria, treballadora social o totes dues coses. Va fer l'impossible perquè la meua ponència sortís, però jo també soc tossuda, sobretot quan crec tenir raó. La ponència mai no va veure la llum. Malgrat tot, en Jordi i jo érem bons amics.

Quan vaig tornar, el Sr. Màs, ja se n'havia anat i els seus cartons plastificats amb problemes que, només Jordi Dam, el meu amic i company de classe, els sabia resoldre tots, van desaparèixer Gran pedagog i millor persona el Sr. Màs! Ens va preparar durant dos anys per presentar-nos a Graduat Escolar, en vam ser quatre els elegits. Per ell un 6 era gairebé un suspens. I entre les paveses de Marta, ella ens deia que calia emprar paraules poc comunes per obtenir millor nota,

els cartonets del Sr. Màs i els savis consells i lliçons de Vilà, mestre de la resta i després d'un examen de moltes hores al Centre, Jordi i jo, vam obtenir les millors qualificacions de Catalunya. Àngel García també va aprovar i José Miguel Pérez va abandonar, va voler començar a treballar.

La calidesa del Centre havia desaparegut. Quan vaig tornar el sistema havia canviat, s'havia tornat fred i buròcrata. El centre havia crescut. El que era una llar havia esdevingut un hotel amb diferents sucursals, amb diferents serveis adaptats als temps moderns. Les festes es van transformar en estudis per aconseguir subvencions. La vella guàrdia continuava aguantant fins a la seva jubilació, desaparició o recol·locació. Marta Colomer i les seves paveses, se'n van anar a l'IMD, El bon Sr. Vilà va surfear l'onada com a director pedagògic abans que el seu cor s'aturarà, el seu enorme cor de pedagog.

Isabel Badenas, que es va entossudir que havia de caminar sola, i vaig caminar Si em veiés ara! Carmen Robert, gran logopeda i amiga de la família va aconseguir que parlés. No sabia parar donant els noms dels quals ja no hi són i el paper que van tenir al centre i a la meua vida.

Van aparèixer l'escola inclusiva, les rampes, els transports públics adaptats i aquesta humil revista entre moltes altres coses. Al Centre i les seves sucursals, queden els més afectats. Els altres hem volat, amb guia o sense i ja anem sent vells elefants.

Records que, com a tals, cadascú compta els seus i, encara que siguin els mateixos, hi ha tantes versions com a persones.

Pego, 22 de maig de 2025

De teatre amb Fantàstic Ramon

Escrit per
Jessica Bao
La redacció

actors i actrius fossin persones amb discapacitat com, per exemple, Marc Boixaderas, a qui des de fa anys la redacció de la revista segueix la pista. De fet, el vam anar a veure en els seus inicis com a monologuista a un centre cívic i li vam fer una entrevista.

Ens va fer molta il·lusió trobar-nos en el teatre amb una part de la “família” de Aspace, com la Dra. Gimeno, el Dr. Sosa, l'Àngel Aguilar i la Laura Pedreros. Ells també estaven expectants i emocionants per l'obra que anàvem a veure, i que després no va deixar indiferent a ningú; al contrari, ens va deixar realment impactats pel missatge i per com ens incitava a reflexionar sobre diferents temes, i també per la qualitat interpretativa d'absolutament tot el repartiment d'actors i actrius que participen.

La història passa en un poble, Santa Aurora de la Pietat, ple de gent normal que feia coses normals... Fins que una jove parella, la Clara i en Josep, tenen el seu fill, un nen radicalment diferent: en Ramon. És diferent perquè, en comptes de ser algú de carn i os, és de tela i cotó. Sense ulls, nas, ni boca, però dotat d'una espècie d'aura amb poders màgics. I, a través d'ell, veiem com en un petit poble tan tancat hi afloren els

monstres més íntims, travessat per l'amor, la tendresa, l'humor negre i la maldat. I una pregunta recorre tota l'obra: sabem com gestionar l'arribada de l'altre, del diferent, del que surt d'allò que en diem normalitat?

Està bé, però és difícil d'entendre perquè tracta temes com l'abús de poder, la violència envers una persona indefensa i dèbil, i el descobriment d'un secret que fa que en Ramon entengui que no és l'únic implicat. És una comèdia amb tocs sorprenents que conviden a reflexionar sobre l'exclusió, la dependència, la sobreprotecció i la convivència familiar amb un fill amb discapacitat.

L'obra reflexiona, d'una banda, sobre el rebuig, l'alteritat i la possibilitat d'estimar algú que està fet d'una altra pasta; i, de l'altra, vol impregnar el teixit escènic del coneixement i la perspectiva dels artistes amb diversitat funcional fins a aconseguir que ja no sigui notícia la inclusió d'aquestes persones en la creació, producció i exhibició d'espectacles. Això s'aconsegueix a través de la fusió de fer treballar junts a actors i actrius amb diversitat funcional amb altres intèrprets sense problemes físics i/o psíquics. Crec que és un molt bon resultat i hauria de ser més comú. Evidentment, recomanem a tots els lectors, si tenen l'oportunitat, que comprin l'entrada i gaudeixin d'una bona dosi de teatre de qualitat amb *Fantàstic Ramon*.

La societat moderna es mira massa el melic

Escrit per
Jessica Bao
La redacció

L'acte de “mirar-se el melic” ens porta a considerar la importància de la introspecció i l'autoconeixement. Malgrat això, en un món com el d'avui, on la necessitat de suport i solidaritat és cada tan evident com freturosa, és molt important que aquest exercici personal no es converteixi en un acte d'egoisme.

Les Organitzacions No Governamentals (ONG) són fonamentals per ajudar a la resta: donen recursos i suport a qui més ho necessiten. En involucrar-nos en aquestes iniciatives, no només contribuïm al benestar de la nostra comunitat, sinó que també ampliem la nostra perspectiva i aprenem a mirar més enllà de nosaltres mateixos. És a dir, a no “mirar-nos” ni a pensar tant en nosaltres mateixos. La verdadera satisfacció i creixement personal haurien de ser la connexió amb la resta i l'impacte positiu que podem tenir en les seves vides.

La introspecció i l'autoconeixement són processos per al desenvolupament personal. La introspecció consisteix a mirar cap endins i reflexionar sobre les nostres emocions, pensaments i comportaments. Això ens permet identificar esquemes a la nostra vida i comprendre millor les nostres reaccions davant diverses situacions. L'autoconeixement fa referència a comprendre qui som, les nostres fortaleses, debilitats, valors i motivacions. Aquests processos ens ajuden a prendre decisions més raonables, a millorar les nostres relacions interpersonals i a viure de manera més autèntica. Fomentar aquests dos processos pot fer una vida més plena i satisfactòria.

En un món en canvi constant, és transcendental reflexionar sobre què podem fer avui per construir un futur millor. Per començar, cal fomentar l'educació i conscienciar sobre temes ambientals, socials i tecnològics. A més, cal invertir en energies renovables, promoure la igualtat d'oportunitats i donar suport a la innovació. Per acabar, cal involucrar les comunitats a prendre decisions i crear espais de diàleg on s'escolten diverses opinions. Crec que junts podem treballar cap a un futur més sostenible i igualitari. Tots i cadascun de nosaltres tenim un paper important per exercir.

Dues coses per acabar. La primera és que cal recordar com n'és d'important reconèixer no només els èxits, sinó també allò que s'ha après dels errors. Això ens ha ensenyat el veritable significat de paraules com perseverança, col·laboració i adaptabilitat. I la segona és que, en mirar cap al futur, necessitem comprendre més tant el nostre entorn com nosaltres mateixos. Així que no hi ha més remei que continuar endavant amb confiança i estar llestos per enfrontar-nos a nous reptes i oportunitats.

Nunca dejé de aprender

Escrit per
África Ortega
*Mestra de l'escola
Aspace entre els anys
1986-2024*

Abans de res, vull agrair als membres de la revista i al Chema que hagin pensat en mi per col·laborar en aquesta edició aportant un relat sobre el meu pas per l'escola ASpace. El primer que vaig pensar quan em van demanar un escrit que sintetitzés la meua trajectòria docent va ser: «Mare meva, quina responsabilitat tan gran». Com es poden resumir tants anys, tants moments viscuts amb gran passió?

Quan vaig començar les pràctiques de la carrera de Pedagogia Terapèutica, tenia molt clar que volia dedicar-me plenament a aprendre tot el que tingués a veure amb la paràlisi cerebral. No m'importava quants anys m'hauria d'estar com a voluntària. Així és com vaig començar a la meua petita escola. Per formar-me, vaig tenir els millors mestres: el Dr. Ponces, la Dra. Corominas i doctores com la Fina Rueda i la Pilar Arroyo. Després, en van arribar d'altres com la Dra. Fornós, la Dra. Esqué, la Dra. Tamara... Mai vaig deixar d'aprendre.

Un dia, quan ja feia tres anys que havia arribat al Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel —com s'anomenava antigament—, vaig decidir trucar a la porta del despatx del Dr. Ponces i dir-li que em volia quedar a l'escola. Recordo que em va mirar i l'únic que em va dir va ser: «D'acord». Vaig tancar la porta i vaig pensar: «África, què has fet?». L'endemà em van fer el meu primer contracte, i d'això ja fa gairebé 40 anys.

Era una il·lusió arribar cada dia a la meua escola (permeteu-me que l'anomeni així, perquè hi he estat molt feliç). Entrar al centre era retrobar-me amb els meus nens i nenes, el meu alumnat, que em va ensenyar tantes coses, com el respecte i l'admiració que es mereixen. Al darrere hi havia les famílies, que dipositaven una gran confiança en allò que fèiem.

Recordo les festes que pares i mares organitzaven els dissabtes al matí. Eren moments per xerrar, riure i compartir el menjar, perquè tothom portava un plat. A més, l'equip professional hi assistia amb les seves famílies. Somric quan em ve al cap la reunió festiva a la qual em va acompanyar la meua filla Andrea, que aleshores devia tenir 10 anys. Ella i en Raül, un dels meus alumnes, van acabar amb la decoració que les famílies havien posat en un tres i no res. Quan me'n vaig adonar, ja era massa tard. Volia desaparèixer, però ells s'ho van passar d'allò més bé, és clar.

Naturalment, a part d'aquests moments de diversió, també en vam tenir d'altres de formació. Amb l'ajuda del Dr. Ponces, els equips ens reuníem cada setmana per estudiar. Ens parlava sobre les neurones i la paràlisi cerebral, entre molts altres temes. Es tractava d'adquirir coneixements i de reflexió sobre aquests. Traiem temps per poder repensar el treball que estàvem fent. La Dra. Corominas ens orientava per entendre cadascun dels casos.

El Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel, amb la seva distintiva Creu de Sant Jordi, va ser cada vegada més reconegut en tot el món. L'octubre de 1988 vam participar en el Simposi Internacional de Paràlisi Cerebral de Madrid que, en els àmbits clínics, terapèutics i educatius, va comptar amb ponències de figures tan destacades com les del fisioterapeuta i formador Michel Le Metayer, la Dra. D. Truscelli o el Dr. A. Grenier, entre d'altres. A aquest esdeveniment, el van seguir molts més. Alguns els vam organitzar nosaltres, com el de novembre de 2001, i també vam participar en altres presentant ponències.

Amb el temps, l'escola es va transformar, fent-se cada vegada més gran. Va créixer en superfície i en nombre de personal. També va anar canviant el perfil de l'alumnat. Vam haver de continuar renovant-nos per atendre noves necessitats, per a poder arribar a elles i ells a través d'estimulació sensorial i basal. Allò que no va variar va ser l'entrega destinada a cada nena i a cada nen. Mai no deixaran d'arribar al nostre cor.

Acabada aquesta etapa de la meua vida a l'escola, sempre agrairé a tots els meus companys i companyes amb els qui he treballat en equip, agraint el respecte i la paciència que van tenir amb la meua feina de mestra. Van ser 12 anys al parvulari i després molts més passant per quasi tots els grups. Així mateix, vull donar reconeixement a les famílies que van confiar en la meua labor i que sempre em van mantenir informada d'allò que els passava a les seves filles i fills.

Per finalitzar, vull dir-vos «GRÀCIES», en majúscules, a totes i a tots per tants episodis viscuts, succeïts dins o fora de les classes. Sempre recordaré les colònies, els campionats de bocca, les sortides al teatre i els museus, les festes, com la de fi de curs amb les mares i pares o la de Nadal i Pare Noel, que durant anys van organitzar els fisioterapeutes i en les quals tornàvem a la infantesa.

I, per acabar, el meu absolut agraïment a les alumnes i als alumnes que van fer que estimés la meua professió i que em van convertir en una millor persona. Soc la qui soc per vocació, però també pel que em van proporcionar les mirades, els somriures i les paraules que em van dedicar els alumnes amb qui vaig compartir i compartiré sempre un vincle etern.

La vellesa

Escrit per
Sandra Marrugat
*Persona Usuària del
CTO Aspace Poblenou*

Soc una noia de 45 anys amb diversitat funcional. Cada cop m'adono que em costa més fer les coses. De vegades penso, avui he de fer diferents coses i quan arriba el moment, no les faig perquè noto que el meu cos em diu para, és com si el meu cap anés més de pressa que el meu cos.

De vegades em costa acceptar que ja no soc aquella persona que amb 20 anys, tenia molta vitalitat. Sempre he estat una persona molt activa i no em cansava mai. Fa uns anys portava una vida molt més activa que avui dia.

M'ha agradat sempre fer esport, en concret fer eslàlom, perquè em buidava la ment quan estava angoixada i per conèixer gent.

Avui dia, prefereixo quedar amb gent per fer plans més relaxats, anar a berenar, dinar, anar de compres, sortir en parella, etc.

També, els caps de setmana feia competició, ara prefereixo descansar i recuperar-me per arribar amb forces per treballar durant la setmana. Estar clar que em faig gran.

Per una banda, fer-se gran és una, com dir-ho, una "merda", perquè veig que no puc fer coses que feia abans, o em costa molt, però, per altra banda, fer-me gran també m'ha donat uns coneixements i una experiència que em permet ara amb els meus 45 anys acceptar els canvis millor, i això, a vegades, m'ajuda emocionalment. Canvis en la meua vida com per exemple:

Ara necessito portar ulleres per llegir o treballar amb l'ordinador.

Fa uns 6 anys em van sortir algunes canes.

Cada cop tinc més dolors. Per exemple: les cervicals, l'esquena, les lumbar....

Em costa més dormir, com no descanso bé, em costa el triple ser productiva pel dia.

De vegades m'oblido coses tan òbvies, coses del dia a dia.

Em costa més moure'm i de vegades m'he d'esperar un moment i tornar a fer el moviment.

Fer anys també és positiu. Tinc molta més experiència Ara soc capaç de dir que no, a coses que no m'agraden.

Ara farà 5 anys vaig fer un canvi superimportant a la meua vida, ho vaig decidir jo tota sola, això m'ha permès ser molt autònoma, no he de dependre de ningú per anar al Centre Ocupacional.

He perdut els pares i a persones estimades, això m'ha fet molt més forta per continuar endavant. Fer-me gran no em fa por.

Alfredo Arribas

Arquitecte multidisciplinari amb una gran i contrastada trajectòria internacional.

Alfredo Arribas és un arquitecte reconegut amb una trajectòria important, no només a escala nacional, sinó també internacional. El seu nom està vinculat a la seva ciutat, Barcelona, on la seva obra ha estat admirada unànimement.

Entre les seves obres destaquen: l'Escola Elisava (Barcelona, 1986), el NetWork Café (Barcelona, Premis FAD d'Interiorisme, 1987), la discoteca Gran Velvet (1993, actualment enderrocada), l'Hirai Museum d'Art Contemporani Espanyol (Takamatsu, 1993), el Pavelló Seatstadt a la Ciutat de l'Automòbil (Wolfsburg, 2000), la nova seu d'Ermenegildo Zegna (2005, Premi FAD), els hotels B i SOHO a la Gran Via de Barcelona, l'edifici Triangle de la Fundació Puigvert (2010) i també l'edifici de la residència de la Fundació Catalana per a la Paràlisi Cerebral (FCPC) al carrer Llull del barri del Poblenou.

Més enllà de la professió d'arquitecte, també ha explorat altres disciplines, a través de les quals ha pogut desenvolupar la seva gran capacitat creativa i innovadora, com és el cas de l'interiorisme i el disseny. A més, va guanyar fama internacional amb els seus dissenys tan coneguts com la cadira Jane Greystocke (1989), les cadires i taules Pila (1995), el tamboret Copa (1995), la família de làmpades Tornasol, el fanal Lentis (2002) o el paviment reticulat Redes (2005).

Finalment, ja fa més de dues dècades, en línia amb la seva mentalitat inquieta i amb la voluntat d'explorar nous camins i projectes, va començar una aventura vitivinícola. Així doncs, elabora vins en una finca del Priorat.

Alfredo Arribas coneix molt bé la Fundació Aspace Catalunya. El seu fill Òscar de 39 anys actualment assisteix al Centre Ocupacional d'Aspace Badalona i durant la seva infància va passar per l'Escola d'Educació Especial del Centre Pilot d'Aspace. L'Òscar és una persona molt especial, amb moltes inquietuds i una gran capacitat de connectar tant amb els companys com amb els professionals d'Aspace. Després de tants anys vinculat a Aspace, i com passa amb tants dels seus companys i companyes dels centres ocupacionals, podríem dir que Aspace és com una segona família per ell.

Bé, comencem amb l'entrevista. Primer de tot, enhorabona per tots els èxits que ha aconseguit. Volia preguntar-li, d'on li ve la inspiració per a tanta creativitat?

– La inspiració sorgeix, per una banda, de la capacitat d'observació permanent, però encara més de la feina, de la revisió persistent d'allò que he fet el dia anterior, de qüestionar-se si és possible millorar-ho. La inspiració no cau del cel, com creuen algunes persones.

Per al nostre col·lectiu són molt importants els criteris d'accessibilitat i el concepte «disseny per a tothom». En quins aspectes creu que s'ha millorat més durant els seus anys d'experiència? I què creu que encara pot millorar més?

– Abans s'havia de corregir el que ja existia i s'arribava fins on era possible. Avui, des de l'inici d'un projecte, l'accessibilitat es considera un element essencial. I allà on no és possible arribar per la condició espacial, sorgeixen els mitjans mecànics per solucionar-ho. La millora definitiva arribarà quan la integració sigui natural i completa.

El fet de tenir un fill amb discapacitat ha fet que tingui una mirada diferent en els seus projectes de la que tenia abans o de la d'altres arquitectes? Què té en compte a l'hora de dissenyar un projecte? Què prioritza?

– Cada projecte és un món. La quantitat de variables és enorme, des dels aspectes més tècnics com les estructures, instal·lacions... fins als més artístics com la imatge o les connotacions. Tecnologia i poesia visual de la mà, un equilibri molt difícil capaç d'integrar.

El fet de tenir un fill amb discapacitat m'ha fet pensar en les necessitats diferents d'una persona, més enllà de la mobilitat. I l'arquitectura ha de ser capaç de respondre-hi igual que totes les dimensions de la nostra societat.

Per a una casa o habitatge ben adaptat, accessible i pràctic, quines coses s'han de tenir en compte?

– Per una banda, els aspectes bidimensionals (les passes mínimes, radis de gir...). Per l'altra banda, hi ha aspectes vinculats a la sensació d'habitabilitat (comunicació visual, lluminositat...) que són igual d'importants. Si un edifici o habitatge no té aquests factors, més enllà de tenir ascensor o rampa a la porta, encara no és un espai realment adaptat. Moltes vegades no ens adonem d'aquestes necessitats fins que tenim a prop una persona que les viu diàriament.

Les seves obres i la seva arquitectura estan repartides per diferents ciutats del món, com se sent?

– Tinc la sensació d'haver enllaçat un conjunt d'exercicis implantats en llocs amb diferents cultures que ara, amb la perspectiva del temps que ha passat, resumeixen bé la inquietud d'una època. Un temps d'una major llibertat creativa en què estàvem més motivats per generar emocions que en el vigent i avorrit domini de les normatives, que minimitzen la condició expressiva de l'arquitectura. He tingut la sort de poder viatjar pel món fent el que m'apassiona, i de conèixer persones i llocs increïbles.

Vostè també ha triomfat en el món de l'interiorisme, amb dissenys que han adquirit molta fama, com per exemple la cadira Jane Greystoke, o les cadires i taules Pila, o la família de làmpades Tornasol... S'atreiria a dissenyar una cadira de rodes? Podria ser un repte...

– Podria ser un repte... Realment, unir ergonomia, lleugeresa, resistència i capacitat d'adaptació –condicions de vegades antagòniques– té una gran dificultat. La idea de disseny sol anar acompanyada de la idea de producció en sèrie. Aquí rau l'altre aspecte difícil: com adequar el disseny de cada cadira a les diferents circumstàncies de cada persona.

Amb quin model, corrent o tipus d'arquitectura se sent més còmode? O quin li agrada més?

– Aprecio la condició essencial, l'absència d'elements afegits innecessaris. Però aprecio encara més el reconeixement del llenguatge personal de l'autor quan es reflecteix en l'obra, sempre de manera mesurada. L'originalitat.

Quan buscàvem informació, vam descobrir que vostè és l'autor del disseny arquitectònic de les cerimònies dels Jocs Olímpics de Barcelona del 1992. Uau! Ens ho pot explicar? Quina va ser la seva tasca?

– Vam fer el disseny dels escenaris de les cerimònies. Podríem dir que vam ser els arquitectes d'aquest esdeveniment tan important. Vam coordinar els artistes, generant els espais de l'escenari, i també vam dissenyar tots els elements físics que es van fer servir. Realment va ser una de les millors experiències de la meua vida, sobretot l'eufòria d'aquell moment. I justament la meua segona filla va néixer aquell mateix any. L'esplendor d'una Barcelona viva i transformada.

 Passem a la part més informal de l'entrevista, que ens permet conèixer-nos més. Diria que té sentit de l'humor? Molt o poc?

– Si entenem per humor relativitzar de vegades l'excessiva serietat de les formalitats socials, és clar que en tinc, i així ho comparteixo. Però no soc gaire bo amb els acudits, els oblidó amb rapidesa.

 Ara, els seus preferits:

Menjar:

– La paella.

Espectacle:

– Els concerts de jazz.

Cançó:

– “Always remember us this way” (Ha nascut una estrella).

Com a arquitecte, un monument o edifici emblemàtic:

– CaixaForum de Madrid.

Un altre arquitecte:

– Moltíssims! Herzog & de Meuron, per exemple.

Un museu:

– MoMa, Tate Modern...

Una ciutat:

– Barcelona.

Com a productor de vi, un vi:

– M'agraden els vins del Jura.

 Sabem que l'Òscar és molt del Barça i li agraden molt els esports, vostè de quin equip és? Ha practicat o practica algun esport?

– També soc culer, com l'Òscar, i he practicat ping-pong des de molt petit. Ara gaudeixo molt de veure els partits amb l'Òscar, tot i que ell diu que porto mala sort sempre que veig un partit amb ell perd el Barça...

 La pregunta atrevida, a casa seva està tot adaptat?

– Tot el que l'Òscar té al seu entorn està adaptat. De fet, la casa està fins a cert punt dissenyada per a l'Òscar i la seva comoditat. La seva habitació està al centre de la casa i tots els espais són molt oberts, sense portes ni obstacles.

 I per acabar, quan fa turisme, l'apassiona visitar edificis o construccions arquitectòniques? O no hi té especial interès i prefereix un tast de vins?

– Combino les dues opcions, si el temps ho permet. Quan l'Òscar i la Clàudia eren més petits sempre anàvem amb cotxe al Sud de França a visitar vinyes i gaudir de la gastronomia francesa.

Escrit per
La redacció

Coneix què fan altres entitats: projectes, serveis i iniciatives que aporten valor social i responen a necessitats del sector.

obrint camins

En aquesta ocasió us presentem dues associacions a les quals volem donar visibilitat: l'ONG Petits Detalls i l'associació Wheeling Barcelona.

 PETITS DETALLS

ONG Petits Detalls

Petits Detalls és una associació sense ànim de lucre, fundada el desembre de 2014, que es dedica a promoure projectes de cooperació internacional a un dels països més pobres i subdesenvolupats del món: Uganda.

Els seus projectes tenen com a objectiu principal millorar el nivell de vida de la infància i, en conseqüència, de les futures generacions, basant-se principalment en l'educació, el desenvolupament social i la salut bàsica, i també promouen l'empoderament de dones i nenes. La seva activitat se centra en zones rurals d'Uganda. Treballen pel desenvolupament local i així és com aconsegueixen un impacte real en les mateixes comunitats on treballen.

Tenen diferents projectes, com el Children Home, un orfenat del qual es van fer càrrec el 2014, justament el motiu pel qual va néixer aquesta ONG, i on conviuen 40 nens i nenes d'entre 5 i 19 anys. Allà han creat una llar, són una família, i els proporcionen educació, una casa, tractament sanitari i alimentació.

Aquesta ONG, com succeeix a la majoria de les ONG petites, funcionen gràcies a la col·laboració de moltes persones que contribueixen tant econòmicament com donant el seu temps i creativitat en esdeveniments, fires i projectes. Petits Detalls és una gran família. La redacció de la revista *Connexió Aspace* anima a tots els lectors a visitar la seva web per obtenir-hi més informació i també convida a tothom a implicar-se en aquest projecte solidari.

<https://www.petitsdetalls.org/es>

Wheeling Barcelona

Aquesta és una associació amb la qual les persones amb mobilitat reduïda poden explorar Barcelona mitjançant diferents rutes accessibles que tenen programades. Les rutes són per la costa, els rius, les muntanyes i la part més urbanita de la ciutat de Barcelona.

- **Rutes Costa:** Bus Nàutic, Ports de Barcelona, Pont del Petrolí
- **Rutes Rius:** Besòs, Llobregat
- **Rutes Montjuïc:** MNAC, Poble Espanyol, Anella Olímpica, Castell de Montjuïc
- **Rutes Collserola:** Carretera de les Aigües, Torre de Collserola, Pantà de Vallvidrera, Tibidabo
- **Rutes Urbanes:** Modernisme, *Ramblejant*, Ciutadella

A banda de donar visibilitat a les persones amb mobilitat reduïda, promouen la llibertat, l'autonomia, la independència i la mobilitat sostenible de les persones, fomentant una vida activa i saludable.

Disposen de dues *handbikes* per cadires de rodes. També poden llogar dues cadires de rodes marca Meyra, una de 42 cm i l'altre de 46 cm d'amplada, amb les quals fer les rutes.

Ens hi esperen, així que aquí teniu la web per poder-los contactar i obtenir més informació:

<https://wheelingbarcelona.com/ca/>

Com sempre, des de la redacció de la nostra revista, volem donar visibilitat a les reivindicacions del col·lectiu de persones amb discapacitat. En aquest cas, volem compartir les reflexions de Montserrat García Blasco, una activista compromesa amb la defensa dels drets i una veu destacada a la intersecció entre el feminisme i l'anticapacitisme.

A l'altra banda del mur: feminismes anticapacitistes

L'Andrea García Santesmases diu, en el títol del seu llibre, que el feminisme i l'anticapacitisme tenen una conversa pendent. Però, el que és cert és, que els feminismes de les dones amb discapacitat (incloent-hi, a més, altres mirades i identitats dissidents) porten anys, generacions, reivindicant el seu espai en el discurs feminista hegemònic. També el reivindiquen en les assemblees, en les entitats del tercer sector, en múltiples lluites que van des dels drets humans fins als drets ambientals, passant pels drets laborals o el dret a l'educació i la ciutat.

Aquests diàlegs "pendents" van començar fa molt de temps. Però hi ha converses que encara són incòmodes (tot i que siguin necessàries) perquè el capacitisme (igual que el masclisme o el racisme) és un sistema d'opressió instaurat profundament en la societat. També en les polítiques públiques, en tots els àmbits de la vida quotidiana i en nosaltres mateixes.

En relació amb el capitalisme i el patriarcat, el capacitisme aixeca un mur immens. Des de la infància, aquest mur separa allò que considera vides productives i aprofitables de vides que determina com improductives i menys dignes. I ho fa, per exemple, a través d'escoles i espais de jocs segregats.

I així és com hem crescut moltes dones feministes amb discapacitat: sentint que hi ha vides (les nostres) que tenen menys valor. Ens volen fer creure que els drets humans depenen d'allò que siguis capaç de produir, de com ho facis, quan triguïs i de quina manera.

De fet, seria convenient preguntar-nos: Quantes dones amb discapacitat hi ha en el vostre entorn quotidià? I en l'activisme en el qual esteu implicades? Si parlem de referents feministes amb discapacitat, qui us vindria al cap? I no són vàlides respostes com Frida Kahlo o Nerea de les Heras. Encara més, què en fem de les companyes amb discapacitat i identitats dissidents? Si cada 8M algunes continuem reivindicant que som dones, què passa amb elles?

És preocupant que tan poques persones (fins i tot dins de la discapacitat) coneguin l'extens treball de Marita Iglesias o Solicitud Arnau. Que ja van traçar aliances clau entorn els cuidats des d'un punt de vista feminista i tenint en compte l'autodeterminació per les nenes i dones amb discapacitat.

Respecte drets reproductius, es parla poc de les esterilitzacions forçades que Mercedes Serrato va documentar a la seva tesi doctoral. Tampoc es visibilitza la lluita que es du a terme des de CERMI Mujeres per eradicar-les.

Quant a allò que aporta l'anticapacitisme als drets i llibertats sexuals i a trencar l'heteronormativitat dels cossos, encara ens queda molt per aprendre del treball de Patricia Carmona (Nodual). Als seus projectes va més enllà de les teories i porta a la pràctica les potencialitats de les aliances *crip-queer*. Sobre les quals Laura Moya també ha escrit.

I d'aquí, per exemple, la reivindicació d'Àngeles Blanco de ser reconeguda com una lesbiana més i el seu treball sobre violències masclistes en dones també amb discapacitat. La lluita de Marta Plaza per la politització del patiment en psiquiatria des d'una mirada feminista, entre molts altres exemples. Podria continuar parlant durant hores de projectes que visibilitzen aquest problema.

Portem ja més de dues generacions a Espanya produint materials, colant-nos com podem a assemblees preparatòries del 8M, al Senat o al Parlament. També hem traslladat propostes polítiques en estructures associatives, en espais autogestionats de barri, en jornades acadèmiques, en tallers transfeministes... Llavors, per què se'ns diu que encara som invisibles? Som invisibles o estem invisibilitzades?

Com deia Elena Prous, sembla que som "les altres". Rere aquest mur —fictici— que s'ha construït (les cuidadores/les cuidades), se'ns cola el discurs ingenu de la interseccionalitat i la independència, el de posar la vida en un primer pla. Però, la vida de qui posem al primer pla? Com ho fem? Amb quins recursos?

De tant repetir-les sense cap pràctica real darrere, buidem aquestes paraules de contingut i s'han convertit en expressions comodí per qualsevol *paper* acadèmic o discurs governamental sense partida pressupostària.

Fins i tot quan parlem de col·lectivitzar les cures, a què ens referim exactament? Perquè, com diu Rosa Conca, les xarxes de cures quotidianes són clau. Però una cosa és col·lectivitzar una fàbrica o un bancal, i una altra col·lectivitzar el nostre cos.

I aquí, un element fonamental per a la prevenció de violències sexuals i per la nostra emancipació és poder decidir, per exemple, qui ens canvia la compresa. És a dir, s'ha de reconèixer la feina de cures i la figura professional de l'assistència personal. No volem viure, de forma directa o indirecta, forçades darrere d'altres murs: els de les institucions o tancant a les nostres mares darrere d'altres que ja coneixem, els de casa.

I és que, curiosament, moltes d'aquestes "càrregues de cuidats", que apareixen com a concepte ambigu en els discursos feministes hegemònics, han transformat polítiques públiques i ciutats com Barcelona en benefici de totes i totis. També s'ha lluitat des dels carrers per una transició democràtica més justa, com va fer María José Vázquez.

Llavors, per què la nostra història mai s'endinsa en la història dels feminismes? Això sí que li podem dir "esborrament de dones" i ningú ho qüestiona. Vol dir això que seguim sense considerar-les dones? Encara no ens reconeixen ni tan sols com a persones?

A vegades sembla que estiguem condemnades a la infrahumanitat, a quedar-nos a l'altre costat d'un mur immens, a ser només objectes (de cures, d'estudis, de serveis...). I no subjectes, ni de drets ni de les nostres vides. Nosaltres, que a la pràctica real som a la vegada cuidadores i cuidades... i tantes coses.

Però aquest mur de la "normativitat" que ens exclou i que és tan real com fictici, és una construcció social. I els éssers humans, que som força i vulnerabilitat per naturalesa, el podem enderrocar. I hem de fer-ho perquè aquest món és nostre, com sempre ens recorden companyes autistes com Majo Lola Expósito.

El món i els feminismes també són nostres, així que tombem juntes el mur, cada dia, des de la quotidianitat. Totis ens necessitem i totis hauríem de revisar-nos, s'ha d'acabar amb les "olimpiades de l'opressió".

Les revolucions més grans són de proximitat. Mentre ens veiem com a iguals des de la diferència i mitjançant la convivència alegre entre les deixalles del patriarcat.

Els feminismes seran (també) anticapacitistes o no seran!

Escrit per

Montserrat García Blasco

Feminista Anticapacitista i Divulgadora

Emocions segrestades: recuperar el vincle entre sentir i pensar

En els darrers anys sovint hem estat testimonis de frases com “sentó que hauria de canviar de feina” o “sentó que aquesta relació no em convé” o “sentó que no m’ escoltes”, on el verb sentir substitueix a altres verbs activadors de la raó com pensar, constatar, analitzar. Aquest desplaçament del fet racional cap a un terreny d’emocionalitat absoluta no és innocent: revela una tendència cultural que privilegia l’emocional per damunt del racional, en un gir que, lluny d’empoderar-nos, pot estar al servei del sistema neoliberal.

El neoliberalisme ha sabut instrumentalitzar les emocions per reforçar el consumisme i desactivar el pensament crític. En promoure una cultura del “sentir” immediat, desvinculat de la reflexió profunda, se’ns empeny a prendre decisions impulsives, sovint orientades al consum o a l’autorealització individualista. Així, el malestar esdevé una oportunitat de mercat, la inseguretat una necessitat de *coaching* i la tristesa un dèficit químic a tractar amb fàrmacs.

Però reduir les emocions a eines de mercat és una forma de violència simbòlica. Les emocions són profundament humanes i poden ser fonts legítimes de coneixement i transformació. El problema no és *sentir*, sinó “desconnectar el sentir del pensar”. Aristòtil ja ho havia intuït amb el concepte de *phronesis*, o saviesa pràctica: la capacitat de deliberar bé sobre allò que és bo per a un mateix i per a la comunitat. Aquesta prudència ètica exigeix integrar emoció i raó, experiència i judici, cos i *logos*.

En aquest sentit, els feminismes han fet una aportació clau reivindicant les emocions com una dimensió política. Sentir ràbia davant la injustícia, tristesa davant l’exclusió o alegria en construir comunitat no són meres emocions passatgeres, sinó brúixoles morals. L’emocionalitat no ha de ser patologitzada ni mercantilitzada, sinó canalitzada com a força col·lectiva per a la transformació social.

Necessitem una alfabetització emocional crítica que no ens porti a “seguir el que sentim” sense més ni més, sinó a preguntar-nos per què sentim el que sentim, des d’on, i amb quines conseqüències. Només des d’aquesta integració podem construir societats ètiques, conscients i veritablement emancipadores.

Escrit per **Ismael García Fernández**
Escriptor & Coach www.elracodelismael.cat

Enjoy

Un espai per desconnectar, gaudir i aprendre.

Escrit per
Ricard Montagut

Instagram **@pablotovar_**

Va tenir un accident de moto i es va fracturar la vèrtebra dorsal 5, i parla de com s’ha adaptat amb la seva discapacitat física a la vida quotidiana. Ha escrit un llibre que es diu “Reinventar el camí”.

Instagram **@nosoyloquevesoficial**

És una noia que va néixer sense discapacitat i té una malaltia degenerativa que l’ha deixat en cadira de rodes. Explica que les persones amb discapacitat física que pot ser lliure, a més, té parella, en un món ple de prejudicis, i explica que la gent quan veu la cadira de rodes, només veu això, i no més enllà. Podem raonar com i fer vida com qualsevol, però, amb les nostres limitacions.

Instagram **@silleroporelmundo**

És un noi jove amb una malaltia que es diu distròfia muscular degenerativa i explica els seus viatges que fa amb la seva xicota i diu els obstacles que es troba, també, li agrada menjar molt bé i ens recomana restaurants accessibles.

Un llibre

La accesibilidad y el derecho a vestir. El movimiento body positive

Gràcies a les nostres amigues de FREE FORM STYLE, una marca de moda inclusiva, que ens han obsequiat amb una conferència molt interessant al Centre Ocupacional d’ASPACE Poblenou, ens va arribar la informació de l’existència d’aquest llibre que volem recomanar a absolutament tot el món, no només a les persones amb discapacitat o famílies, sinó al conjunt de la població. D’aquesta manera tots ens conscienciem de com de bé ens fa sentir vestir-nos com volem i poder escollir dins de la varietat que ens ofereix el mercat de la moda: quines peces comprar, un estil determinat o un altre...

Encara que en els últims anys hem vist iniciatives inclusives en el món de la moda, en la redacció de la revista Connexió Aspace debatем sobre si és més una “posa” que una altra cosa. Per això volem posar en el centre del debat i donar el màxim de publicitat al concepte body positive que és un moviment social i cultural que promou l’acceptació de tots els cossos i desafia els estàndards de bellesa tradicionals i opressius.

Aproximadament 1.300 milions de persones al món viuen amb alguna discapacitat, moltes de les quals no tenen accés a la moda a causa d’un disseny inadequat. Aquesta situació crea desigualtats que impedeixen a aquestes persones gaudir de les diferents propostes de moda i reafirma la necessitat d’enderrocar aquestes barreres d’accés al món de la moda.

El llibre reflexiona sobre una major responsabilitat social empresarial, instant a la creació de moda que no només faciliti la independència de les persones amb discapacitat, sinó que també fomenti la seva autoestima i permeti l’expressió de la seva identitat personal. La inclusió en el món de la moda és crucial per garantir la igualtat de drets i oportunitats per a tothom.

Escrit per
La redacció

Enjoy

Vaig néixer amb la necessitat de volar, no em tallis les ales.
Vaig traçar el camí amb les pedres que trobava.
Un far sense llum, uns ulls sense mirada,
un vaixell sense rumb, una flor que s'assecava.

Som un amor real, un record de per vida.
Jo la ferida i tu la sal, les baixades i les pujades.
Les espines d'un roser, la calor de qui ens cuida.
Voltes en una espiral, laberints sense sortida.

Portes amples i passadissos,
sense murs i obstacles,
accessibles per a tothom
i visquem sense compromisos.

Senyalització clara i audible,
espais oberts i flexibles,
arquitectura completament accessible,
és l'únic camí perquè visquem lliures.

Vaig néixer amb la necessitat de volar, no em tallis les ales...

Escrit per
Haison

Fantàstic Ramon

Volem recomanar aquesta joia d'obra de teatre que els companys i editors de la revista Connexió Aspace vam anar a veure el passat dia de Sant Jordi, 23 d'abril de 2025, al Teatre Lliure: *Fantàstic Ramon*.

La història transcorre en un poble: Santa Aurora de la Pietat, ple de gent normal que fa coses normals... Això és així fins que una parella jove, la Clara i el Josep, tenen un fill, un nen radicalment diferent: el Ramon. Per què és diferent? Si ho voleu saber, haureu d'anar a veure-la, no us farem cap espòiler.

Tracta de temes com l'abús de poder, la violència envers una persona indefensa i dèbil, i el descobriment d'un secret, sobre una cosa en què el Ramon no resulta ser-ne únic. Reflexiona sobre l'exclusió, la dependència, la sobreprotecció i la convivència familiar amb un fill amb discapacitat.

És interessant veure com treballen junts actors i actrius amb diversitat funcional amb altres intèrprets sense problemes físics i/o psíquics. No hi ha dubte de la qualitat de tots en la interpretació, el resultat final és d'una molt bona qualitat i aquesta pràctica hauria de ser molt més habitual en el petit món de les arts escèniques. A veure si gràcies a les experiències com *Fantàstic Ramon*, els càstings són més inclusius i diversos.

Escrit per La redacció

Els hereus d'en Martí

Un racó

En un racó de l'ànima, secrets i
murmurs, en els quals, tot s'entengui.
En un racó de la nostra intimitat,
l'amistat floreix, dolça i sincera,
com cada any, quan és primavera.
Una espurna de complicitat, un llampec en la mirada;
i el temps es deté, per a ser testimoni de la
nostra amistat renovada.
En un racó de l'ànima: les paraules sobren,
les ànimes s'acaricien, els diàlegs
i els somnis es comparteixen.
En un racó del nostre cor: les rialles
i llàgrimes van més enllà del que
veuen els ulls i volen dir les paraules.
En un racó de la nostra ànima:
els somriures, els records i els moments
viscuts del passat, present i futur formen part
del camí recorregut en comú.

Escrit per
Jessica Bao

7 diferències

Documental

Crip camp. A disability revolution

En Barack i Michelle Obama són els productors d'aquest magnífic documental que podreu trobar a Netflix.

Crip Camp és un documental basat en un camp d'estiu dels anys 70 per a persones amb discapacitat, persones amb paràlisi cerebral, poliomielitis... Relata la història de com va sorgir el moviment per reivindicar els drets civils de les persones amb discapacitat als Estats Units. Com aquell campament va servir de plataforma perquè les persones amb discapacitat que hi anaven poguessin veure que la vida podia ser millor. Un campament que va significar llibertat, expressió, joventut, plaer, autoconeixement, naturalitat i viure.

En el documental es pot veure com va néixer un moviment polític i reivindicatiu que va donar els seus fruits a l'hora de forçar el govern de torn canvis socials en els reconeixements dels drets humans fonamentals per les persones amb discapacitat.

Per
Rúlex

Web

[www.
impulsaigualdad.
org](http://www.impulsaigualdad.org)

IMPULSA IGUALDAD és una organització formada per diverses empreses que tenen la missió de construir un món on la discapacitat no sigui un obstacle. Compta amb més d'un quart de segle d'experiència. Aquesta entitat ha estat un pilar en la lluita per la igualtat de drets i d'oportunitats per les persones amb diversitat funcional física a Espanya.

LA CONTRA

Amb una trajectòria internacional i una vocació indestructible, la Dra. Tamara Biedermann ha fet de Barcelona casa seva i el centre del seu projecte vital. Avui és una de les veus més sòlides en l'àmbit de la neurorehabilitació, i des d'Aspace Catalunya lidera els serveis de salut amb una mirada fresca, innovadora i profundament humana. Parlem amb ella per conèixer com veu el present i el futur de l'atenció a les persones amb trastorns del neurodesenvolupament, paràlisi cerebral i pluridiscapacitat.

Dra. Tamara Biedermann
— Directora de l'Àmbit de Salut i metgessa de rehabilitació física.

Què destacaries dels serveis de Salut d'Aspace?

— El que ens diferencia és la mirada integral. A Aspace no atensem només una condició clínica: acompanyem la persona en totes les etapes i dimensions de la seva vida. La persona és sempre al centre, i al seu costat la família.

Els serveis de salut estan profundament connectats amb els socials i educatius de la Fundació. Només així podem oferir una atenció de qualitat, amb una visió global i coordinada.

Un altre tret distintiu és la nostra capacitat d'innovar des de la proximitat. Ens adaptem constantment, aprenem de cada situació i busquem respostes noves, sense perdre mai la calidesa i la humanitat del tracte. Aquesta combinació de ciència, experiència i sensibilitat és el que ens converteix en un espai de confiança per a tantes persones i famílies.

Què et va vincular amb els trastorns del neurodesenvolupament, la paràlisi cerebral i la pluridiscapacitat?

— El meu vincle neix tant de la meua història personal com de la meua trajectòria professional. Al meu país d'origen, la neurorrehabilitació és un privilegi que molt poques persones es poden permetre. Aquesta desigualtat em va marcar profundament i em va portar a especialitzar-me en Medicina Física i Rehabilitació (MIR) a l'Hospital Vall d'Hebron, i a continuar formant-me en neurorrehabilitació amb una convicció molt clara: allà on sembla que tot està perdut, és on més podem aportar.

Quan vaig arribar a Catalunya, em va impressionar trobar un sistema que reconeix el dret a la rehabilitació. Però també vaig veure que encara hi ha molt camí per recórrer. I va ser a Aspace on vaig descobrir un lloc on aquest compromís és real, on l'atenció a les persones amb trastorns del neurodesenvolupament, paràlisi cerebral i pluridiscapacitat es viu amb vocació, responsabilitat i autenticitat.

Per a mi, Aspace és molt més que una feina: és una oportunitat vital, un repte constant i una manera de contribuir a la societat que volem construir.

Quins projectes o objectius a curt termini us marquen als serveis de salut?

— Estem treballant en línies que no només són innovadores, sinó imprescindibles si volem garantir una atenció de qualitat en un context cada cop més complex:

Nous models d'atenció multidisciplinaris i personalitzats

Consolidar equips integrats —metges, fisioterapeutes, logopedes, neuropsicòlegs, treballadors socials i gestora de casos— capaços de donar respostes coordinades a situacions molt concretes. Des d'un infant que necessita una cadira adaptada per guanyar autonomia fins a una família que busca orientació neuropsicològica després d'un diagnòstic.

Mesurar i demostrar l'impacte real del que fem

Desplegar indicadors clínics, socials i emocionals que ens permetin no només veure la millora, sinó demostrar-la amb dades. Això ens ajuda a evolucionar i a defensar el dret de les persones a rebre una atenció de qualitat.

Acompanyar les etapes extremes de la vida

Primers anys: enfortir l'atenció precoç amb el CDIAP i el Petit Aspace, el primer hospital de dia de l'Estat per a infants de 0 a 3 anys amb alta complexitat, que ja mostra resultats molt prometedors.

Vida adulta i envelliment precoç: dissenyar serveis específics per a persones que envelleixen abans i amb més fragilitat, i donar suport a les famílies cuidadores que sovint es troben amb manca de recursos.

Innovació i recerca aplicades a la pràctica clínica

Impulsar projectes que incorporin les tecnologies més avançades en salut i rehabilitació, com l'Aspace Digital Care, perquè la innovació arribi a la vida quotidiana de les persones ateses.

En definitiva, el nostre gran objectiu és que cap moment de la vida quedi sense atenció de qualitat.

Com està canviant el perfil de les persones ateses? Quins reptes comporta?

— El perfil de les persones que atensem és cada cop més complex. Ens trobem amb pluripatologies, necessitats creixents de suport psicològic i contextos familiars i socials molt diversos.

Això ens obliga a ser més flexibles, creatius i àgils. Ja no hi ha intervencions estàndard: cada trajectòria vital és única i necessita respostes ajustades. També ens demana reforçar la comunicació entre serveis, treballar millor en xarxa i adaptar-nos ràpidament als canvis.

Aquesta complexitat és un repte, però també una oportunitat. Ens empeny a innovar, a evolucionar i a construir nous models d'atenció capaços d'acompanyar la vida de cada persona.

Què destacaries del teu equip més proper?

— El seu compromís. Treballen amb rigor i experiència, però sempre des de la proximitat. Són professionals que no es conformen mai, que tenen el valor d'afrontar els canvis i la humilitat de treballar en equip de veritat.

El que més admiro és la seva generositat: cuiden les persones que atensem i també es cuiden entre ells. Aquesta cultura d'equip és la millor garantia de qualitat. Em sento molt afortunada de caminar al seu costat.

La Dra. Tamara Biedermann és una de les professionals emergents més sòlides en l'àmbit de la neurorrehabilitació. Amb més d'una dècada d'experiència, ha convertit la seva vocació en motor de canvi per a infants i adults amb trastorns del neurodesenvolupament, paràlisi cerebral i pluridiscapacitat.

A Aspace Catalunya lidera els serveis de salut i projectes de recerca, amb la persona sempre al centre i la família al seu costat. La seva implicació en societats científiques internacionals i l'aposta per les tecnologies més innovadores la situen com una veu amb visió de futur i amb capacitat de marcar tendència al sector.

Però darrere de la seva trajectòria també hi ha la força d'una dona que ha sabut arrelar a Barcelona i que ha trobat aquí un entorn vital on créixer, amb una família que l'engresca i li dona equilibri. Aquesta dimensió més personal la fa encara més propera i inspira a qui la coneix: professional brillant i dona compromesa, capaç de conjugar ciència, humanitat i vida quotidiana.

Amb una mirada fresca i compromesa, Tamara no només dirigeix: inspira. Representa una nova generació de professionals que obren camí i que volen transformar la societat amb innovació, esperança i arrels sòlides.

Entrevista feta per
Yolanda Elípe - Directora RSC

